

DRUŠTVO
LARINGEKTOMIRANIH
SLOVENIJE

OBVESTILA

POŠTNINA PLAČANA
PRI POŠTI 1109

INFORMATIVNI LIST DRUŠTVA LARINGEKTOMIRANIH SLOVENIJE

September, 2010

Letnik XIX

Št. 201

Volilna skupščina C.E.L.

Za 25. do 28. junij 2010 sta bili, v skladu s statutom C.E.L. (Konfederacije laringektomiranih Evrope) sklicani seji predsedstva in volilna skupščina, saj je dosedanji organom C.E.L. potekel mandat, podeljen leta 2006 v Crikvenici.

Oboje se je, kot že nekajkrat do sedaj, odvijalo v zdraviliškem mestu Bad Reichenhall, ki se nahaja v južni Nemčiji, tik ob meji z Avstrijo, nedaleč od Salzburga. Izbira tega kraja ni bila slučajna, saj je za skoraj vse članice C.E.L. približno enako oddaljen, ima ugodne prometne povezave ter daje, zaradi svoje obsežne zdraviliške dejavnosti, možnost udobnega in cenovno ugodnega bivanja.

Po statutu C.E.L. pripada na volilni skupščini na vsakih 1000 članov po 1 delegatsko mesto. Glede na velikost našega društva, smo bili torej upravičeni do 1 delegata. Ker mi je bila v tem mandatu poverjena vloga revizorja C.E.L., me je predsednik našega društva pooblastil, da na skupščini C.E.L., tudi kot delegat DLS, zastopam naše društvo.

Prvi dan je bil namenjen seji predsedstva C.E.L., ki se je osredotočilo predvsem na obravnavo točk dnevnega reda napovedane volilne skupščine. Sam pa sem se, še z drugim revizorjem, Nemcem H. Kochom, posvetil pregledu finančnega poslovanja

C.E.L. v letu 2009. Skupaj sva ugotovila, da je bilo poslovanje uspešno in vodeno skladno z veljavnimi pravili finančnega poslovanja, čeprav je kar nekaj članic »pozabilo« plačati svoj vsakoletni prispevek in so kar 3 firme, ki prodajajo pripomočke za laringektomirane, izstopile iz dotedanega sponzorstva.

Popoldne pa je nekaj firm, ki se ukvarjajo s proizvodnjo in prodajo pripomočkov za laringektomirane pripravilo predstavitev teh izdelkov. Ni bilo opaziti kakšnih posebnih novosti. Še najbolj mi je padla v oči težnja nekaterih firm, da se Traheofiksi izdelajo v različnih velikostih in oblikah, tako, da sedaj lahko dobiš pravokotne od 7x7 cm do 5x4 cm ali ovalne, ki imajo na obeh koncih lepilni trak. Firma Fahl je predstavila tudi nov traheofix imenovan TRAHEOFOAM v velikosti 5,1x 6,5 cm ali 6,5x6,5 cm, ki je izdelan iz posebnega materiala, ki ima veliko vpojnost dobro propustnost.

Na volilno skupščino, ki je bila v soboto, 26. junija, so prišli delegati iz Nemčije, Avstrije, Švice, Norveške, ki je zastopala ostale skandinavske članice, Poljske, Hrvaške in Slovenije. Največ je bilo delegatov iz Nemčije, saj ima, skupaj z Bavarsko, ki je sicer samostojen član C.E.L. skoraj 7000 članov.

Po pozdravnih nagovorih, poročilu pred-

sednika C.E.L., v katerem je predvsem izpostavil zaskrbljenost zaradi manjšanja števila držav članic in pomanjkljive komunikacije med članicami ter vodstvom C.E.L., predstaviti finančnega poročila in poročila revizorjev, ki sem ga podal jaz, je sledila razprava o nameravani spremembi statuta. Tako naj bi se spremenilo **ime** iz **C.E.L.** v **E.V.K** – Europäische Vereinigung Kehlkopferoperierten (Evropsko združenje operiranih na grlu), **sedež združenja** iz Francije v Brun nam Gebirge v Avstriji, **sestava organov združenja**, uvedba novega organa združenja – **razsodišča** in druge manjše vsebinske spremembe.

V razpravi, ki je bila zelo burna in v kateri sem sodeloval tudi sam, sem izrazil pomisleke glede spremembe imena pa tudi sled tega, ker je bil osnutek sprememb statuta predložen šele na sami seji in zato ni bilo možnosti, da se podrobno prouči vsebina

Nadaljevanje na naslednji strani

Delo na skupščini C.E.L. (Foto S. Ribaš)

VSEBINA

STRAN

Pojdem na Štajersko, gledat kaj delajo ...	2
O Vrba ti naša vas domača	3
Letno srečanje DLS 2010 ali »dan D« pri Mariboru	4
Pshosocialna rehabilitacija Vodice 2010	6
Bovec 2010, pohod v visokogorje	7
PK Štajerska in Koroška Pohorje zeleno mirno spi	8
PK Štajerska in Koroška vabi na tradicionalni jesenski izlet s trgtvijo	9
Pričetek plavanja za sezono 2010–2011	10
PK Prekmurje Prijeten izlet s Prekmurci	10
Pot sožitja	11
PK Ljubljana Vabilo v delavnico	12
Obvestilo plavalcem Ljubljanskega področja	12

Nadaljevanje s prejšnje strani

in podajo pripombe s strani vseh članic C.E.L. Tako mišljenje, predvsem zaradi pomanjkljive predhodne javne razprave je prevladalo in zato je bil sprejet sklep, da se zasedanje skupščine prekine in podaljša mandat sedanjim organom C.E.L. do

aprila 2011, ko naj bi se v Kasslu v Nemčiji ponovno sklicala volilna skupščina, na kateri bi sprejeli nov statut in izvolili nove organe te evropske organizacije laringektomiranih.

Kljub nedorečenosti volilne skupščine je bilo druženje prijetno, saj nam je nudilo

obilo možnosti, da se medsebojno bolje spoznamo in izmenjamo marsikatero izkušnjo. Taka srečanja so bila vedno koristna in so nam v preteklosti precej pomagala pri oblikovanju socialnih programov, ki jih izvajamo v našem društvu.

Slavko Ribaš

No, pa smo spet skupaj popotovali in se lušno imeli. Tako kot takrat, ko smo bili (saj ne da sedaj nismo) mladi, smo od postaje do postaje čakali – na prvi avtobus, ki nas je popeljal, tako kot poje pesem:

Pojdem na Štajersko, gledat kaj delajo ...

...prijatelji in znanci, sopotniki skozi življenje, da se naše življenjske zgodbe spet malo premešajo in da »slišimo« kakšno novo spoznanje in – se imamo lepo!

Avtobusna pot do zbirališča vse slovenskih prijateljev-članov društva na mariborskem letališču je bila več ali manj v znamenju klepeta in obujanju spominov na pretekle izlete in druženja. Z nekaterimi se nismo videli manj z drugimi spet malo dlje časa, zato nam ni bilo dolgčas. Težko smo čakali Maribor in se po malem bali vročine. Klima na avtobusu nam je sicer blažila vročinski val jutranjih ur, a zato so se proti koncu poti začeli pojavljati glavoboli in bolečine v ramah, kolenih. Hja, leta nas ne šparajo, a ne! Kar tako brez postanka (se vidi, da je recesija, niti postanka na kavici v Tepanjah si nismo privoščili) smo privijugali v Maribor.

Od tu smo se odpravili na severozahod Dravskega polja v naselje, ki leži južno od Maribora v občini Hoče Slivnica. Hotinja

Prihod v Hotinjo vas. (Foto Č. Košak)

vas je bila naš cilj in mesto našega dogajanja. Tu pa nas je pozdravil sam Papež!!!! Najprej smo pomislili, da mu je bilo pred

leti tako všeč, da se je vrnil, pa smo le ugotovili, da ima ta naš Papež tudi ženo (o njej malce kasneje) in da je tu pravzaprav kar doma! Seveda je to »naš« Papež Danilo, ki se je izkazal kot najboljši gostitelj in pravi Štajerec v pravem pomenu besede!

Po res prisrčnem sprejemu smo se le ohladili, seveda - ne z vodo in okrepčali z odličnim bogračem. Pravzaprav je bilo tako dobro, da bi lahko pri tem tudi ostalo, a to še ni bilo vse za ta dan.

Čakal nas je namreč Račji dvor. To je muzej na prostem, ki leži v ravnini pod obronki zapuščenih vinorodnih gričev, v neposredni bližini dvorca Račji dvor. Okoli osrednjega poslopja se dograjujejo objekti, kateri so značilni za Štajersko na Dravskem polju, v Halozah, v Slovenskih goricah, na Pohorju in Kozjaku. Okoli objektov urejajo okolje na razne načine, tako da zasajajo stare vrste sadnega drevja, brajd, starih kmečkih vrtov, pašnikov in njiv.

Račji dvor leži na ravnini ob zahodnem

Na obisku v Račjem dvoru. (Foto Č. Košak)

Ansambel Chardonney. (Foto Č. Košak)

robu Maribora. Na videz homogeno celoto sestavljajo štirje enonadstropni neskle-njeni trakti, ki obdajajo notranje dvorišče. Osrednji del glavnega pročelja izstopa kot rizalit s trikotnim čelom. V le-tem se kot priči preteklosti nahajata admontski grb in letnica 1778. Rizalit je členjen z venčnimi zidcema, v nadstropnem delu pa tudi s pilastri. Kot dodaten poudarek osi služi kamnit portal s potlačenim lokom in sklep-nim ščitcem. Stranske fasade so krajše in skromnejše v oblikovanju. Pročelja dvorišča pa so bila nekoč prevotljena z arkadami, ki so jih kasneje zazidali. Dvor se omenja že leta 1284. V letih 1414-16 so ga prezidali. Današnja podoba pa je dobil predvsem v 17. in 18. stoletju. Najstarejši je vzhodni trakt iz 17. stoletja. V letih 1733-34 so dvor prezidali, obenem pa podaljšali južni, t.j. današnji vhodni trakt za pet okenskih osi. V letih 1776-1778 so dvoru prizidali zahodni, gospodarski trakt, preoblikovali in poenostavili fasade ter zazidali arkade na dvorišču. Severni trakt je bil pozidan šele po letu 1864. Danes je Račji dvor znan predvsem kot gostitelj muzeja na prostem.

Ko smo se »napasli« v Račjem dvoru in se pustili zapeljati skozi zgodovino, smo se vrnili v Hotinjo vas. Tam pa, da vam ne povem kaj vse nas je čakalo ... ta prava štajerska pogostitev. Štajerske dobrote v vseh oblikah, katerih okusi so prilagojeni

sodobnemu življenju. Domači štruklji, jedi iz več vrst testa, ajdova pogača, hrustljivo zapečen štajerski kruh, domače klobase, mesne jedi, ki kar kličejo po užitku. Zavitki jabolčni in skutni, smetana, »šatjerc« na mizi (Chardonney). Seveda ni manjkalo tudi »zelenih« dodatkov v obliki solatk in priboljškov, ampak tako kot pravi naš Žiko (ljubljanjski klub) – ni ga tička čez prašička in najboljša solata je svinjski zrezek. Dobra domača glasba, ki nas je spremljala nas je razgrela in takrat je Papeževa boljša polovica, bolj poznana kot Jana, popeljala skorajda vse prisotne v ples v pravo »kačo«, ki je plesala in se zvijala okoli miz in vseh tistih, ki se niso pridružili. Naše druženje je spominjalo na velikansko štajersko ohcet. No, saj tako lepo nam je tudi bilo. Le ženin in nevesta sta jo podurhala pred nami in ju nismo imeli!

Pozno popoldne ali če želite zgodnje večerne ure so nas popeljale proti domu. Polni vtisov in nepozabnih trenutkov smo jo mahali proti domu. Želje? Vtisi? Komentarij? Vse kliče po šeeeeeeeeeee!

Z vami sem bila in za vas vtise strnila.

Jožica Jurenc

Jana je popeljala skoraj vse prisotne v pravo »kačo«. (Foto Č. Košak)

O Vrba, ti naša vas domača

»O Vrba, ti naša vas domača«, je napisal France Prešeren. Normalno, ker je bil od tam doma. Jaz pa, ki sem iz tega konca, pa ne morem drugače. O Hotinja vas, ti naša vas domača, kjer jedlo se, pila voda, sokovi in ostala pijača. Ja, trofili ste, na

štajerskem smo se tokrat zbrali. Vsi ostali ste že bili na vrsti. Nimam namena, da bi koga žalil, moram pa brez dlake na jeziku povedat, itak vsi veste kaki sem. Torej, sladica pride na koncu. V gasilskem domu v Hotinji vasi smo se zbrali, da bi se družili

in kot se na štajerskem spodobi, kot jaz pravim, malce »ojačali«. Uspelo nam je, gostitelji so nam za začetek res pripravili bograč, ki bi mu lahko rekli VI bograč. Po pojedini in klepetu smo se odpravili na ogled Račkega gradu. Kaj naj vam rečem. Gradbenik sem in mi je vsaka, bi rekel taka umetnost neznosno lepa. Občudujem ljudi,

Nadaljevanje na naslednji strani

Nadaljevanje s prejšnje strani

ki so nekoč nekaj takega zgradili, brez mehanizacije, ki jo danes poznamo. Je eden od redkih gradov, koliko jih jaz poznam, ki je zgrajen na tako nizko ravnem terenu. Vsi so namreč zgrajeni na hribovitem, zaradi lažje obrambe. Po mojem so že vedeli kaj delajo. So menda bili pridni Štajerci in so vedeli, da njih ne bo nihče napadel, le zakaj bi jih. Po ogledu tega 480 let starega gradu, ker so želodčki začeli že malce jamrat, smo se odpravili, ja kam drugam, tja kjer je jedača in pijača, nazaj v gasilski dom. Čakali so nas gostitelji in hiteli še z zadnjimi malenkostmi, da nam postrežejo z obilnim kosilom. Muzikanti; toti so ga pa žgali. Dodobra so nas razgibali. Ko nam je zmanjkalo sape in smo rabili rahel počitek je za nas poskrbelo KUD Milke Zorec. Smo dobri. Smo elita. Ampak roko na srce, niti do kolen jim nismo. Vsa čast jim. Dobro so nam ogreli dlani. Ko so se oni malce utrudili, smo spet mi nastopili. Ples na ples, ko pa to več ni bilo dovolj, se je raztegnilo kolo, ki se je raztezalo od plesišča do vozišča, pa tudi po njem. Gospod Papež še enkrat več si dokazal kako se organizira »čaga«. Za ostalo veseljačenje itak veš, da

Če bi prišli kakšni slaščičarji bi pobrali štajerske ženjke, ki so napekle to pecivo. (Foto Č. Košak)

ga s sabo prinesemo in si ga po svoje naredimo. Je pa toliko boljše, če imaš tako zagrete muzikante, ki ti k temu pomagajo. Torej devetko dobiš za organizacijo.

Dobil bi čisto desetko, če bi temperature bile vsaj za 10 stopinj Celzija nižje. Tu si ga malce »biksal«, že spet nisi gor telefoniral. Oproščeno ti je, ker je ostalo bilo za 10. Moja nenadomestljiva boljša polovica mi je zabičala, da ja ne boš, če boš že kaj pisal, pozabil omenit pecivo. Joj, joj, joj. Ne vem od kod njej to. Pa tega se ne da pozabit. Hvala bogu, da niso prišli kakšni slaščičarji. Mislim, da bi nam ženjke kar pobrali in odpeljali. Novinarju Večera, bi se v imenu vseh od srca rad zahvalil. Marsikdo me je po njegovem članku, s katerim sem se prej malce ali nič menil, začel nekako drugače obravnavati. Bi rekel, bolj spoštovati, ker je skozi ta njegov članek spoznal vsaj približno, kaj vse smo vsi mi laringektomirani dali skozi. Torej gospod Matjaž Asja, dosti si nam pomagal. Sedaj me marsikdo ne gleda, kot da sem z Marsa padel. Kaj naj na koncu rečem? Po napisanem itak vidite kako fajn smo se imeli. Končal bi torej. Velika hvala: organizatorjem, našim ženicam za prečudovito pecivo, muzikantom in KUD Milke Zorec, novinarjem Večera ter gostiteljem, ki so se res potrudili kolikor se je dalo na tej neznosni vročini.

Jože Marcijuš

Folklorna skupina KUD Milke Zorec. (Foto Č. Košak)

Takšno srečanje je potrebno dokumentirati. (Foto Č. Košak)

Letno srečanje DLS 2010 ali »dan D« pri Mariboru

Bilo bi lepo, če bi si kdo izmislil kakšen stroj, napravo ali karkoli samo, da bi se čas ustavil oziroma, da vsaj bolj počasi tekkel. Za enkrat takega brihtneža ni. Na tem svetu je sicer veliko »izumiteljev«, ki znajo navadne ljudi »okol prinašati«, da jim ne plačajo tega ali onega, kako to, kako ono, lahko bi dolgo našteval, pa ni hudirja, da ne bi kdo izdelal strojček, da bi se ta naša uboga kroglica

(zemlja) nekoliko počasneje vrtela. Nikoli se ne ve, mogoče pa enkrat bo? Kakor koli že, počasi ali prehitro, minilo je že 15 let od prvega srečanja članov DLS in letos je bilo v »tistem Mariboru« organizirano petnajsto srečanje društva. Lepa številka, ni kaj, pa pojdemo lepo po vrsti.

Za dan D je bil določen 10. julij leta »dva jurja 10«. V zgodnjih jutranjih urah so startali člani z vseh koncev naše dežele:

Primorci, Dolenjci, Gorenjci z Ljubljano, Štajerska-Koroška, Prekmurje. Cilj, letališče v Mariboru. Domnevam, da je bilo v vseh avtobusih dosti dobre volje, »heca« in smeja. Vsaj pri nas z gorenjske smeri je bilo tako. Veselili smo se ponovnega srečanja vseh članov. Na zborni točki nas je pričakal in pozdravil šef organizacijskega odbora g. Danilo Papež. Ko smo se vsi zbrali, je vsak avtobus dobil vodiča in od-

Tudi s soncem niso »šparali«. (Foto Č. Košak)

pravili smo se v Hotinjo vas in v gostišče Lobnik. Prijazni gostitelji so nam postregli bograč (bil je zelo dober) in mrzlo pijačo, tudi s soncem niso »šparali«, bilo ga je dovolj, že kar preveč. Po malici smo se odpravili v grad Račji dvor, ki so ga začeli graditi 1528 in ga leta 1533 dokončali, v značilni arhitekturi tistega časa. V gradu je postavljena stalna razstava in etnološka zbirka predmetov s tega področja. Prijazna vodička ga. Nevenka Grilhameršek nam je pokazala in razložila vse podrobnosti te bogate zbirke, ki je res vredna ogleda. Vsi ti eksponati nazorno pričajo o zgodovini našega naroda, govorijo o obstoju prednikov in njihovi dejavnosti na tem prostoru.

Kaj vse so počeli in kako so sebi in svoji družini služil kruh. Razstavljeni so razni lesarski, čevljarski pripomočki, kuhinjske posode stare več kot 100 let, razna orodja, glasbila in da ne naštevam. Posebno zanimiv mi je bil »bicikl« iz leta 1840 veloped, kot so ga včasih imenovali, z ogromnim prednjim kolesom in klavir star 110 let. Po ogledu muzeja smo si ogledali še poročno dvorano. Bilo je dogovorjeno, da nas bo v gradu pozdravil tudi župan občine Rače-Fram g. Ledinek, toda različne obveznosti so ga zadržale, kljub temu mu je le uspelo,

Muzejska zbirka v Račjem dvoru. (Foto Č. Košak)

da nas je »ulovil« tik pred odhodom tako, da smo lahko spregovorili nekaj prijaznih besed, predstavniki društva, pa so mu izročili spominski znak DLS.

Po vsem tem smo se spet zbrali pred gasilskim domom, kjer so nas čakale natakarice, močno zagorele od soncem in pognjene mize. Nasproti je svoja brenkala »štimal« ansambel z imenom pravi štajerski »Šardone«. Halo! Vse, sami vinski bratje in med njimi simpatična vinska kraljica Barbara. Dolenjci, vi sestavite ansambel Cvičkarji, mi na Gorenjskem pa nimamo toliko vina tako, da se bomo imenovali po

čem drugem, recimo Stiskači, tudi to nekaj pove (pa nismo vsi takšni). Pustimo šalo na stran in se posvetimo resnejšim stvarim. G. Danilo je pozdravil vse navzoče, zaželel dobrodošlico in čim boljše počutje. Nato je sledilo kosilo, kot ponavadi zelo dobro in obilno. Lačen ni bil nobeden. Po kosilu se je praktično začela ena prava vrtna veselica, za kar so poskrbeli fantje ansambla »Šardone« z zelo simpatičnim in ušesu prijaznim vokalom gospodične Barbare. Plesalo se je in skakalo, na koncu pa še zapelo. Skratka, bilo je veselo in zelo živo. Spet se je pokazalo, da se ljudje imamo radi, da smo radi skupaj in takšna srečanja nam dajejo vse to, kar rabimo. Nekajkrat sem napisal ... Štajerci, pa Štajerci ... hm, nisem pozabil lepši in nežnejši del posadke. »Ma tote«, Štajerke so res od hudiča. Pa, »mili bože«, kaj so one vse napekle, pa saj to ni res. Če sem pošten, jaz še za polovico teh dobrot ne vem, kako se jim sploh reče, a dobre so tako, kot gospodinje same, ki so jih pekle. Punce, vsaka vam čast. Hvala vam!

UREDNIŠKI ODBOR:

Odgovorni urednik: Ivan Košak,
urednik: Marija Tomšič,
član: Danilo Papež.
Oblikovanje in priprava za tisk
Leopold Mihelič

In kaj hočemo, ta naša krogla se, na žalost, hitro vrti in tako je počasi napočil čas odhoda za vsakega v svoji smeri. Seganje v roko. Objemi, sliši se: sablja drži se, pazi nase, kmalu se vidimo, lepe počitnice. V zraku se čuti, da je vsem nekako žal, da se moramo posloviti.

Odhajamo domov obogateni z novo dogodivščino, videli smo nekaj novega in spoznali nove kraje, nove ljudi. Želimo si, da bi le tako ostalo, da bi se čim več srečevali, da pozabimo na razne nevšečnosti,

Nadaljevanje s prejšnje strani

da iz sebe iztisnemo pozitivno energijo in jo prenesemo na druge ... skratka da se potrudimo, da nam bo lepo.

Bilo bi skrajno »nefer« in nepošteno, ne omenit glavnega krivca za ta dan D. Res je, da to ni Normandija, dela pa je bilo ogromno. Ogromno »telefonijad«, živcev, veliko časa, neprespanih noči in stalno razmišljanje, a bo to v redu, kako je to urejeno ali je vse zmenjeno.

Glavni »krivec« za ta naš dan D je g. Danilo Papež s svojo ekipo (da ne naštevam, ker niti ne poznam vseh imen in ne bi rad kakšnega izpustil). Stara sablja, še enkrat, hvala ti v imenu vseh 210 prisotnih, kolikor se nas je zbralo na letošnjem srečanju DLS. Ma, vam povem s »totimi« Štajercji in Štajerkami se ni za »zaj.....t«

Lepe počitnice vsem ljudem dobre volje.

Žiko Manič

Srečanja nam dajejo vse, kar rabimo. (Foto Č. Košak)

Psihosocialna rehabilitacija Vodice 2010

Zanimivo! Kolo, rekreacijsko-telovadni pripomoček, pa še prevozno sredstvo. Tudi v našem programu, psihosocialni rehabilitaciji smo ga nekateri s pridom uporabili, po jutranji telovadbi in po obilnem zajtrku, smo se podali na pot. Kolesariš, premaguješ kilometre in tako tekmuješ s svojo voljo in s svojo vzdržljivostjo, pa tudi s prijatelji v sekciji. Obenem si v nenehnem stiku z naravo, lahko jo ob-

čuduješ, za kar v preteklosti nisem imel dovolj časa. Tako smo tudi letos, že tretjič zapored, prekolesarili po dolgem in počez okolico Vodice in obenem naredili okoli 200 km, 35 km na dan. Dovolj za nas, v jutranjem času do kosila. Nekatere dneve nas je bilo manj, druge dneve pa več. Tudi deset se nas je zbralo. Veselilo pa me je, da se je letos udeležila kolesarjenja tudi žena in tako sva si skupaj ogledala kraje in po-

krajino v okolici Vodice in Šibenika, kraje ki jih ob drugih prilikah ne bi obiskala. Startali smo vedno izpred hotela, kjer smo imeli tudi nekaj oboževalcev, ki so nas spodbujali, bodrili in nam dajali „koristne“ napotke in nasvete. Tako smo večkrat obiskali mestoce Tribunj s 1400 prebivalci. Včasih je to bilo ribiško mestoce, sedaj pa se ukvarjajo predvsem s turizmom. Znano pa je tudi po tem, da se je tu rodil znani hrvaški pevec Mišo Kovač. Naslednje mesto, ki smo ga obiskali, je mesto Tisno s 3200 prebivalci. V starih časih se je imenovalo Tijesno, zato ker leži tesno ob Murterskem kanalu in en del mesta leži na otoku Murter, drugi del pa na obali, oziroma na Tišnjanskem polotoku in ga povezuje 38 m dolg dvizni most. Obiskali smo tudi naselje Jezera, prav tako na otoku Murterju. Ima okoli 1000 prebivalcev, ki se ukvarjajo z ribolovom in pa seveda s turizmom. Ime pa je dobil po številnih jezercih, ki nastanejo po obilnem dežju v kraških vrtačah. Odpeljali smo se tudi do kraja Zaton s 1200 prebivalci in do Rasline. Oba kraja ležita ob Prokljanskem jezeru, ki je nastalo v dolnjem toku reke Krke in je dolgo okoli 7 km, široko pa 3 km. V jezeru se mešata sladka in slana voda, zato je tudi znano po vrsti ribe, jegulji. To je riba, podobna kači, ki zraste do 1.30 m in tehta tudi do 7 kg. Živi pa lahko tudi do 80 let. Meso je zelo okusno s tem, da je kriptoprena, ampak s kuhanjem ali pečenjem se strup uniči na temperaturi nad 58°C. To je gastronomska ponudba teh krajev.

Spokojna mirnost v večernem zatonu. (Foto B. Bubnič)

Kolesarska sekcija v Vodica. (Foto D. Papež)

Obiskali pa smo seveda tudi glavno mesto tega področja, sam Šibenik. Odpeljali smo se po Jadranski magistrali, prav v center tega lepega starega obmorskega mesta. Ogledali smo si katedralo sv. Jakova, ki je grajena iz kamna in kamnitih plošč, brez veznega materiala in je vpisana na Unescov seznam svetovne dediščine.

Stoji pa na enem najlepših trgov, v hrvaški urbani dediščini, obdajajo jo še mestni rotož, cerkveni in knežji dvor. Zapeljali smo se po šibeniški rivieri, ki je lepo urejena, pod trdnjavo sv. Mihovila, ki stoji 70 m nad morjem. Trdnjava je bila v preteklosti dvakrat poškodovana ob eksploziji tovarne, ki je proizvajala smodnik. Zanimiva pa je bila

tudi vožnja prek viadukta Brodarica, kateri se vije čez reko Krko, ki se izliva v morje v šibeniškem zalivu.

Tako nekako je potekal program v kolesarski sekciji in naj povem gospodu Marcijušu, da smo se res "fajn" imeli. Vabimo te v naše vrste, ni to ribiška! Razen kolesarjenja pa smo sodelovali tudi v drugih dejavnostih, ki so jih pripravili naši vestni strokovni sodelavci, kot je jutranja telovadba, merjenje krvnega tlaka, popoldanski strečing, raztežalne vaje in pa foto krožek. Hvala članom in članicam kolesarske sekcije za prijetne urice na potepanju po okolici Vodice, kjer smo premagovali razdalje, klance, kjer ti srčni utrip narašča, vse do 160 udarcev na minuto. Ko pa prideš na vrh in na cilj, pa se počutiš zmagovalno. Zadovoljen si, spiješ kavico ali pa kaj drugega, ob klepetu o mestih, ki smo jih obiskali in nato vrnitev na izhodiščno mesto. Srečno do naslednjega druženja, morda pa v drugem kraju. Lepo nam je bilo tu v Vodica, ampak lepo bi bilo tudi, da vidimo še druge, nove kraje. Tudi za pohodnike. Seveda pa je vse odvisno od dobre volje vodilnih in pa pripravljenosti na tveganje, da bo izbira boljša ali slabša. Pustimo se presenetiti! Srečno!

Branko Bubnič

Bovec 2010, pohod v visokogorje

Bovec, Kanin, dom Petra Skalarja 2260 m. Naslovi, ki nam niso povedali mnogo. Vsaj nam ne, ki smo se prvič podali v osrčje kaninskih višav. V

prelepem jutru je 35 udeležencev srečanja DLS v Bovcu, pričelo s svojim prvim srečanjem z goro, njenimi lepotami in pastmi. Prešerne volje smo po izstopu iz gondol-

ske žičnice zvedavo pogledovali proti vrhovom, ki so se odpirali pred nami. Polni zaupanja v naše stalne spremljevalce Andreja, Boštjana, Tadeja, Cveta smo naredili prve korake na poti, ki so nam jo orisali s svojim pripovedovanjem. Kmalu smo spoznali, da ni vse tako lahko, kot smo si zamislili. Prvi težavnejši prehod preko melišča, pa pogled na steno, klina, zajle, strmino stene, nam ni vzel poguma in ne volje. Kot pravi planinci smo se pognali v steno. Budne oči naših vodnikov ter nekaj izkušenih planincev med nami nam je vlivalo zaupanje, da bomo to zmogli. V previsih stene so bile njihove vzpodbude tiste, ki so nas vodile naprej. Vzpon pa je trajal in trajal, ni ga hotelo biti konec. Po dobrih dveh urah, ki so marsikateremu izmed nas bile najdaljše v življenju, smo prispeli do kočice.

Objemi, poljubi sreče in tudi kakšna solza, so povedali vse. Besede so bile odveč. Ponos, da smo to zmogli, nas je navdal z neizmerno srečo. Tukaj smo uživali ob pogledu na številne vrhove Julijskih Alp. Povezovali so jih nežne meglice, ki so ne-

Na začetku, po melišču pod kaninske stene. (Foto M. Krajnc)

Nadaljevanje na naslednji strani

Nadaljevanje s prejšnje strani

nehno menjavale svojo pot.

Sledil je sestop, ki nas je pretresel. Bili smo priče tragičnemu dogodku planinca. Gora je ponovno pokazala svojo moč. V trenutku smo spoznali kako kruta je lahko. Stisnili smo se v skale in nemo opazovali reševanje planinca. Misli so bile usmerjene samo v sestop preko zadnjega previsa. Trdno odločeni, da to zmoremo, smo previdno pričeli sestopati. Ponovno so se izkazali naši vodniki, preudarno so nas vodili po strmini stene navzdol. Še prehod melišča in že smo bili pri zgornji postaji žičnice. Polni vtisov, sreče in veselja, da smo to zmogli, smo se vrnili v hotel.

Kaj reči ob zaključku. Bilo je nepozabno. Bilo je prelepo. Bili smo ponosni vsak nase

Pogled na steno, kline, strmino stene, nam ni vzel poguma. (Foto: M. Krajnc)

NOVI ČLANI

KRAJNC JAKOB	SPODNJI DUPLEK
BAN RUDOLF	RADOMLJE
BIRK IVAN	LJUBLJANA
BANOVIČ DRAGO	TRŽIČ
ŽUŽEK ZVONKO	PIVKA

in na celo skupino. Hvala vsem, ki ste nam to omogočili. Našim vodnikom bomo v prihodnje še bolj zaupali. To so si prislužili. Ni jim bilo lahko z nami, ki smo se podali v visokogorje prvič.

Iz tega pohoda lahko na naslovu, ki ga najdete na spletni strani društva, pogledate fotografije, ki bodo povedale mnogo več kot ta prispevek.

Milan in Štefanija Krajnc

Iz področnih klubov

PK Štajerska in Koroška

Pohorje zeleno mirno spi, je pred davnimi časi zapel naš štajerski pevec Alfi Nipič. Pa tudi je malce zadremalo, dokler ni prišla štajerska elitna skupina laringektomiranih

Pohorje zeleno mirno spi

in ga dodobra predramila. Vse je začelo nekako drugače delovati in se drugače

obnašati. Še ptički so utihnili in nam pustili med sabo komunicirati, kot da bi vedele kako težko je brez glasilk priti do glasu in se pogovarjati s sebi enakimi. Kot se že v uvodu vidi, smo se tokrat odpravili, ja kam drugam kot Štajerci - na to naše zeleno Pohorje. Ni bilo potrebe, da bi od spodaj šli peš, smo šli kar z gondolo. Saj smo vedeli, da je to naše Pohorje dosti veliko in se tudi zgoraj, ko je čistejši zrak, da nabrat s pohodi nove moči za nove zmage. To smo tudi storili. Po pristanku z gondolo smo se odpravili proti Mariborski koči, na prvi rahli oddih. Malce smo poklepetali, nekaj v sebe spravili, ter si ogledali doprsni kip Ivana Šumljaka, očeta Slovenske planinske poti. Pot nas je popeljala do gostišča Pohorc. Že ob prihodu sem vedel, kakšna bo postrežba in kvaliteta hrane. Vem, da bi radi vedeli, kako sem to ugotovil. Saj vem, da vsi to veste, če vam pa malce spomin obudim, ne bo nič narobe. Že kot mlademu pubecu so nam starejši govorili, tja pojdi, kjer je gostilna polna, kuhar pa naj

Elitna skupina laringektomiranih se odpravlja predramit Pohorje. (Foto: M. Krajnc)

bo vsaj malce zaobljen, tam bo tudi dobra hrana. Pri Pohorcu so bili vsi predpogoji izpolnjeni. Naš Papež je, se mi zdi, točno vedel kam nas peljat. Tri leta sem že v našem društvu, povsod sem bil udeleženec. Povsod, res povsod, sem se imel odlično, tu pa se je zgodil čudež. Vrhunec ali pika na i se je sedaj res zgodila. Ravno prava po številu, pa tudi za enkratno počutje, se je zbrala elitna skupina. Nekako je vsak imel za vsakega čas za pogovor zaradi primerne števila udeležencev. Bili smo nekako vsi skupaj, brez, da bi se kdo počutil zapostavljenega ali odrinjenega. Čas je tekkel, nam pa se nekako ni mudilo. Na koncu smo se le nekako odtrgali od miz in odpravili peš proti gondoli in proti domu. Kratko poslavljanje s pristrčnimi željami, vedoč da se že v kratkem vidimo v Bovcu. Mi, ki ne smemo pred temo domov, smo si privoščili še en postanek pri našem ribniku. Malce pojedli, še nekaj popili, počakali temo in se odpravili domov. Vsa čast vsem udeležencem, res je vsak prispeval za nepozaben pohod, brez izjeme. Papež, tebi posebej za, po mojem mnenju nepopovljivo organizacijo, ker mislim, da bo to težko prekositi. No, dajmo se presenetit, jaz sem že začel koso brusit, v upanju, da jo bom rabil.

Ne da bi hoitel, sem pozabil omenit naše televizijske delavce. Še dobro, da ne živim sam, da me ima kdo po potrebi te pa te kaj spomnit. Ti so nas kar pričakali pod Pohorjem ter se z nami odpravili na Pohorje. Hvala jim za trud, ki so nam ga namenili in nas prikazali kakšni smo, kljub bolezni, ki jo imamo. Ne damo se, »magari« nam ni vedno tako lušno, kot na takih družinjah. Res vam v imenu vseh, hvala.

Jože Marcijuš

Pohodniki na čistem zraku nabirajo novih moči. (Foto: M. Krajnc)

Celoten nabor štajersko-koroških pohodnikov. (Foto: M. Krajnc)

PK Štajerska in Koroška vabi na tradicionalni jesenski izlet s trgatvijo

Vse člane DLS, podporne člane in simpatizerje društva, PK Štajerska in Koroška vabi, da se udeležijo izleta s trgatvijo, ki bo 2. oktobra 2010 na Vodolah v Protnerjevi vinarski hiši Joannes.

Odhod avtobusa za udeležence bo v Vojniku izpred postaje pri Tušu ob 7. uri, izpred železniške postaje Ptuj ob 7.45 uri, ob 8.30 uri izpred avtobusne postaje v Mariboru. Če bo kot običajno število udeležencev večje, kot je število sedežev v avtobusu, se bomo dogovorili za prevoze z osebnimi avtomobili.

V primeru dežja se izlet in trgatve premakne na nedeljo, 3. oktobra – vse ob istem času, če pa nas vreme res ne bi imelo rado in bi deževalo ves vikend, bomo trgatve

prestavili na 9 ali 10. oktober. Časi odhoda avtobusa ostanejo isti.

S seboj prinesite željo po trganju in veliko dobre volje. Za vse ostalo bo poskrbljeno.

Prijavite pa se svojim poverjenikom, najkasneje do 28.9.2010! V primeru premaknitve pa se lahko prav tako prijavite svojim poverjenikom do 5.10.2010!

Poverjeniki:

Boris Žvikart: 040 – 419 – 155

Jožica Petovar: 040 – 602 – 996

Ivan Jesenek: 041 – 456 – 965

Antonija Pinter: 031 – 754 – 857

Danijel Vuradin: 041 – 775 – 392

Branko Motoh: 041 – 371 – 452

Zofka Duler: 02/ 87 – 83 – 823

Danilo Papež: 041 – 719 – 253

Lep pozdrav

Danilo Papež

Pričetek plavanja za sezono 2010-2011

PK Štajerska in Koroška vabi vse plavalce in ostale člane na plavanje in fizioterapevtsko vadbo v bazenu in telovadnici, pod strokovnim vodstvom in nadzorom strokovnega osebja mariborskega kliničnega centra.

Plavanje in vadbo bomo pričeli 8. 9. 2010, ob 16. uri, v bazenu in prostorih oddelka za fizioterapijo UKC Maribor.

V pričakovanju vaše udeležbe lep pozdrav!!!

Za PK Štajerska in Koroška, Danilo Papež

PK Prekmurje

Ob koncu srečanja laringektomiranih v Hotinji vasi, po celodnevem druženju, ob dobri pijači in jedači, me je Geza Lepoša, vodja Prekmurskega kluba vprašal: »V začetku avgusta bo naš klub organiziral celodnevni izlet v Logarsko dolino. Bi šel z nami?« Zakaj pa ne, sem mu odvrnil, če le ne bo kaj prišlo vmes. Odgovor ni bil težak, saj sem v skoraj dvajset letnem druženju z njimi spoznal, da so to prijetni ljudje, veseli, dobrohotni in gostoljubni in mi je bilo vsako dosedanje druženje z njimi prijetno in mi je ostalo v lepem spominu.

Izlet v Logarsko naj bi bil v soboto, 7. avgusta. Predhodno sva se z Gezom dogovorila, da se jim s soprogo Eriko pridruživa na križišču v Radmirju, kamor prideva iz Kamnika, preko prelaza Črnivec in Gornjega grača. Na samem križišču ni bilo prostora, kjer bi lahko parkirala svoj avto, zato sva zapeljala naprej v smeri Ljubnega in ob cesti našla primeren prostor za postanek. Kmalu zagledava avtobus, ki se je dokaj hitro približeval. Pričakoval sem, da bo ustavil, saj sem bil prepričan, da me bodo spoznali, saj sem stal pred avtom. Vendar, avtobus je z nezmanjšano hitrostjo odbrzel dalje. Polotil se me je dvom, ali je bil to pravi avtobus? K sreči imamo mobilne telefone. Zvedela sva, da nas čakajo malo naprej, na parkirišču pri gostilni, kjer je tudi prostor, kjer lahko varno pustiva najin avto.

Seveda je bilo snidenje veselo. Presenečen pa sem bil, ker je bil avtobus zaseden do zadnjega sedeža, tako, da je prijatelj Jani (Köveš), ki je svoj sedež pri svoji soprogi, kot dober kavalir, odstopil Eriki, del poti presedel na stopenicah avtobusa.

Medtem pa se je tudi vreme »uredilo«. Posijalo je sonce in pokrajina in kraji proti Logarski, preko katerih smo se peljali, so zažareli v vsej svoji lepoti. Ob veselem klepetu ter občudovanju lepote pokrajine, je vožnja do Logarske doline hitro minila. Po krajšem postanku ob vhodu v Logarsko, kjer je vstopna postaja in je treba plačati vstopnino, smo dobili izčrpne informacije o nastanku, legi in znamenitostih Logarske, kar smo lahko preverili tudi na informacijskih tablah, nameščenih tu. Še nekaj ki-

Prijeten izlet s Prekmurci

Pod slapom Rinka, res veličastno! (Foto: S. Ribaš)

lometrov vožnje z avtobusom in že smo prišli do parkirišča, ki je nameščen na koncu asfaltirane poti v Logarsko dolino. Ker smo bili zgodni, smo si lahko poiskali udoben, dovolj velik prostor za parkiranje avtobusa.

Prepričan sem bil, da se bomo takoj odpravili naprej, proti slapu Rinka ali nekateri, ki so dobro kondicijsko pripravljene, še dlje, vse tja do kočice na Okrešlju. Pa sem se zmotil. Šofer je odprl vrata za prtljago in že so moški izvlekli dokaj veliko zlozljivo mizo,

Slastna malica. (Foto: S. Ribaš)

ženske pa so jo takoj pogrnile in nanjo pričele postavljati pladnje z že narezanimi, lepo zapečenimi kosi odojka in pečenke, pladnje s kruhom in drugimi prekmurškimi dobrotami iz moke ter seveda papriko in svežim paradižnikom. Ni manjkalo tudi pijače, od vina, sokov do vode pa tudi sadja iz domačih sadovnjakov je bilo dosti. Skratka pojedina »da se šika«.

Kar nekaj časa je trajalo, da smo potešili žejo in lakoto. Nato pa smo se počasi pripravili za pot proti slapu Rinka. Že velikokrat sem bil tu, vendar me pogled na slap in njegovo okolico vsakokrat navduši.

Tu občutiš tisto prvinsko lepoto narave; na eni strani kamen in skala, v vseh barvnih odtenkih, od bleščeče bele, sive in zelene, na drugi strani pa voda, padajoča skoraj iz sinjega neba, razpršena v milijonih kapljic, spremenjenih v meglo. Res veličastno!

Ob slapu, malo pod vrhom, se nahaja majhen planinski dom, imenovan Orlovo gnezdo. Od tu je čudovit razgled na slap pa tudi na vrhove planin, ki obdajajo Logarsko. Do kočje vodi strma pot in kar lepo številno stopnic. Pa se jih splača premagati, saj razgled od tu odtehta ves trud. Presenetili pa so me nekateri, ki sicer tožijo, da jih

»daje« srce in da imajo hude bolečine v kolkah in kolenih, ker sem jih srečal zgoraj, v koči. Ob razgledu, ki sva si ga privoščila obilo, sva se z ženo odžejala tudi s kavo in vodo, ki jo v koči dobivajo iz slapa Rinke. Moram reči, da je bila voda zelo okusna in če bi imel primerno posodo, bi jo vzel kar domov s seboj.

Počasi smo se začeli vračati proti avtobusu. Prihajati so začeli tudi pohodniki, ki so se podali do kočje na Okrešlju. Med njimi je bilo tudi nekaj otrok, ki so uspešno prehodili to, ne tako lahko, planinsko pot. Vsekakor hvale vredno, saj je s takimi dejavnostmi koristno začeti čim preje.

Ko smo se ponovno vsi zbrali je sledila zopet malica. »Pospravili« smo še ostanke odojka in pečenke, za poslastico pa so Prekmurke pripravile sladke specialitete. Vse niti ne znam opisati. Bile pa so dobre in teknile so, saj ni ostalo skoraj nič.

Ko smo se še odžejala ter pojedli še preostalo domače sadje, smo se napotili nazaj domov. Bil pa je zadnji čas, da smo krenili, saj se je vreme »skisalo« in počasi je začelo rositi. Veselo razpoloženi, smo se približali gostilni na koncu Ljubnega, kjer sva parkirala svoj avto. Še stisk rok in zahvala za vabilo na ta izlet. Bilo je lepo in ostalo bo nepozabno. Moram pa pohvaliti vse, ki so pripravljali ta izlet, še posebej pa vodjo PK Gezo Lepošo in njegovo soprogo Manciko, ki so vložili veliko truda, da je izlet uspel in, da je potekalo vse brezhibno.

Lep pozdrav vsem Prekmurcem in prisrčna zahvala za vse doživetje.

Slavko Ribaš

Že pred meseci nam jo je zagodel elektronski škrtak tako, da objavljamo pričujoči prispevek PK – Prekmurja z zamudo, za katero se iskreno opravičujemo avtorici in področnemu klubu.

Ivan Košak

Prekmurški pohodniki. (Foto: G. Lepoša)

Pot sožitja

Po dolgi in hladni zimi, ter ne preveč toplem marcu smo si Prekmurci za 24. april naročili lep spomladanski dan. Odpravili smo se na krajsi pohod v Krajinski park Goričko. Zbralo se nas je okrog 20 članov, zakoncev in podpornih članov. Malo ali dosti, to preценite sami. Nekateri so še počivali po dolgi zimi, drugi so že pridno delali na polju ali na vrtu, nekateri pa so že pripravljali drva za naslednjo kurilno sezono.

Nadaljevanje na naslednji strani

Nadaljevanje s prejšnje strani

Izhodiščna točka našega pohoda je bila vas Kančavci. To je vas, ki leži na vzhodu Goriškega na griču Benedikt, visokem 348 m. Sredi kostanjevega parka stoji cerkev sv. Benedikta, nekoč sedež benediktincev, ena najstarejših cerkev v pokrajini. Po prenovi leta 1896 je cerkev izgubila stare arhitekturne elemente. Ob cerkvi so zgradili novi benediktinski samostan »Dom duhovnosti Kančavci«. Najprej smo si ogledali cerkev sv. Benedikta, nagrobnik Francu Ivanocyu, ter »Sedmero luči«, spominsko obeležje Miklušu Kuzmiču.

Po končanem ogledu smo se odpravili na naš krajši že prej začrtani pohod, dolg približno 6 km. Pot nas je vodila po gozdni in travniški poti. Hoja v neokrnjeni naravi je bila prijetna in sproščujoča. Krajinski park Goričko zadovolji želje še tako zahtevnega pohodnika in obiskovalca. Ob poteh po zavarovanem območju narave lahko vidite skrite metulje na cvetočem travniku, cerkvico v daljavi. Vabijo vas tudi prijetno sveže gozdne poti in slikoviti vinotoči, kjer lahko zaključite vtisov polno pohodno doživetje. Majhna višinska razlika je primerna za vse pohodnike, tudi za našega Kičoja in Marijo, ki si šele nabirata kondicijo za zahtevnejše pohode in podvige. Po pol pre-

Okrepčali smo se, da ne bi kdo omagal. (Foto: G. Lepoša)

hojene poti smo imeli krajši počitek, kjer smo se okrepčali in odžejali, da nam na preostalem delu poti ne bi kdo dehidriral in omagal. Nato pa pot pod noge in smo nadaljevali našo »Pot sožitja«. Na koncu lahko res samo napišemo »Goričko je oaza zdravlja«, saj je primerna za obilo aktivnosti

v naravi, ki ugodno vplivajo na človekovo počutje. V tem prostoru zares lahko začutimo sožitje bivanja in življenja človeka in narave.

Pridružite se nam naslednjič na kaki drugi poti – pohodu po Goričkem.

Mancika Lepoša

PK Ljubljana

Vabilo v delavnico

Klinika ORL v Ljubljani vabi laringektomirane in njihove svojce k udeležbi v delavnico, ki bo organizirana v kletnih prostorih ORL klinike.

Delavnica bo **vsak drugi torek** v mesecu, **ob 11. uri**.

mag. Petra Bavčar, univ. dipl. psih., spec. klin. psih.

Naslov društva:
DLS, Parmova 53/IV,
1000 Ljubljana,
tel.: 01 436-03-58,
fax: 01 436-03-59

**Transakcijski račun
DLS:**

**6100 0000 1418 487
Davčna številka DLS:
68713401**

**E-mail: dls@t-2.net
http://www.dls-slo.si**

Obvestilo plavalcem Ljubljanskega področja

Obveščamo vse člane, ki imajo sete za vodno terapijo, da bomo ponovno začeli z vodno terapijo pod vodstvom fizioterapevte ga. Mije Klešnik, **vsak torek ob 13.15 uri, od oktobra do junija**, na Fakulteti za šport, Gordanova 22, Kodeljevo.

Študentska iznajdljivost

Sin preprostih staršev iz manjše hribovske vasi je odšel študirat v Ljubljano. Nekega dne ugotovi, da je z denarjem na tesnem. Premišljuje kaj bi si izmislil in nato pokliče domov:

»Ata, si moreš misliti, da se bo pri nas v šoli začel tečaj za pse, kjer jih bodo učili govoriti!«

»Me zezaš! Koliko pa to stane?« se čudi ata.

»Pošlji Rexa in 500 evrov, pa ga prijavim,« pregovarja sin očeta.

Pes in denar sta prispela in nekaj časa je bil sin preskrbljen. Čez nekaj časa se denarnica spet sprazni in sin spet pokliče očeta.

»Rex, blebete in melje, da se ga ne da ustaviti,« razloži očetu, »ampak zamisli si, da se bo pri nas na faxu začel tečaj, kjer bodo pse učili brati!«

»Če ta pes že govori, zakaj ne bi še bral!« je navdušen ata.

»Odlično ata, pošlji 800 evrov in ga prijavim,« mu zagotovi sin.

Na koncu šolskega leta mlademu učenjaku ne preostane drugega, kot da odejde domov. Kaj pa zdaj? Razmisli da bi bilo dobro zakriti dokaze in proda psa! Doma ga ata takoj vpraša: »Kje imaš pa psa?«

»Uh ata, zamisli si. Danes sva med zajtrkom brala časopis in mu rečem, danes greva pa domov.«

On pa lepo zloži časopis in reče: »Me pa res zanima, če me bo stari spet vzel s sabo, ko bo šel v gozd skakat po sosedomi Neži....«

Ata zardi in skoči sinu v besedo: »Upam, da si se ga znebil, hudiča gobezdavega!« - »Seveda, ata!«